

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 231.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938915104/facsimile.pdf> (tilgået 20. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

ethvert Fald, da er det i en elskende Piges Hjerte, hvor den himmelske og den jordiske Kjærlighed ikke kjæmpe indbyrdes om Herredømmet, men leve sammen som Moder og Barn. Og Gud, der elsker disse fromme, barnlige Hjerters Tro, lader dem heller ikke vente forgjæves paa Trøst. Endnu var Frank tungsindig, og Helene fortvivlet over den Tilværelse hun havde underkastet sig – der var intet forandret i Virginies Omgivelser – men hendes Øie var klare, hendes Skridt lettere, og tidt, naar hun sad stille ved sit Arbeid, oplivedes hendes Kinder af en pludselig Rødme og hendes Læber af et Smil. Der var kommet Brev til hendes Fader fra Viggo, og hun havde læst disse Ord for Helene:

Paris den 16de Decbr. 1840.

De gjør Sorgen Uret, kjære Pastor Frank! naar De kalder dens Taushed Egoisme og Glemsomhed. Med Glæden skal man ødsle, men Den, der ikke har noget Godt at meddele sine Venner, viser dem bedst sit uforandrede Hjertelag ved at tie og kjæmpe den Kamp ud i Ensomhed, som dog intet Menneskes Deltagelse kan lette. Ogsaa Sjælesygdом er smitsom! –

De seer da at min Sygdom er i Aftagende, siden jeg sender Dem Budskab og Hilsen fra mit Hjerte uden Frygt for at formørke den sædvanlige glade, freidige Ro i Deres. Jeg haaber tvertimod at De vil blive tilfreds med den Forandring, der er foregaaet i mine »theologiske Begreber«, hvis Utilstrækkelighed jeg altid følte – men aldrig klarere end naar jeg i denne slette Rustning var udsat for et Angreb af Deres levende, varme og kraftige Tro. Og dog erkjendte jeg kun Deres personlige Overlegenhed, ikke den langt væsentligere i Deres Standpunct, thi man maa selv være greben af Troen for at forstaae dens Eneret.

Ja greben – opreist og opretholdt efter det dybeste Fald og i den høieste Nød – blev jeg af denne vidunderlige Magt, der overvinder Verden. Og i det Øieblik jeg gav mig denne Magt ivold, og i al min Elendighed følte en ubeskrivelig Trøst i at bekjende min Tro for Gud og mig selv, skilte Lyset sig fra Mørket i min Sjæl. – Da saae ogsaa jeg »Kirken, bygget af levende Sjæle« – Guds-Riget, hvis Ypperstepræst er den hellig Aand som opbygger Kirken af Aand og Liv, der skal staae naar Himmel og Jord forgaae, mens vi kun ved